

for i en og anden Henseende at hjælpe en Mand frem med Hensyn til visse sociale Spørgsmaal har gjort ham til Noget, han slet ikke var, og det er i det Hele det, som hele dette Væsen gaar ud paa, at gjøre Solf til Noget, som de slet ikke ere, hvorimod det Hovedsagelige er dette, om vi kunne blive det vi burde være, og da maatte være tilfredse med, hvad vi ere. Seg skal hermed anbefale Lovforslaget til det ærede Things Synsdom.

C. B. Nimestad: Seg mener, at man, naar man har hørt det foregaaende Foredrag, ikke skulde tro, at vi vare saa langt henne i Rigsdagssamlingen, at den snart skal sluttes, hvorfor Tiden er ogsaa kostbar, thi om dette Foredrag gjælder virkelig, hvad der staar hos Holberg, naar han lader Niels Johanen sige: „Dy, mit ene Kne, den Indgang var for lang.“ Naar der var blevet sagt noget Nyt, kunde det endda gaa, men have vi ikke hørt det samme mange Gange tidligere her i denne Sal, og det meget morsommere, rigtig morsomt og vittigt, ikke drevende og langtruffent, og have vi ikke læst Nok deraf paa saa mange Steder? Der er Ingen her i denne Sal, uden at han kan denne Lektie udenad.

Formanden: De Udtryk, hvori den ærede Taler omtalte sin Formands Foredrag, ere ikke ganske rigtige.

C. B. Nimestad: Jeg forstikker den høitærede Formand, at jeg gjør mig den største Umage for at betegne det med de nydeligste Udtryk.

Formanden: Det ærede Medlems Bestræbelser have i saa Fald ikke været heldige.

C. B. Nimestad: Ja, jeg skal da ikke gjøre det mere. — Der er nu altsaa talt saa længe om denne Sag, som jeg virkelig mener ikke er saa megen Tale værd, at jeg tror, det høie Thing vilde handle rettest i at høre noget paa den lange Tid, den allerede har medtaget, ved hurtigt muligt at se at blive af med den. Hvis Lovforslaget for-

maade at stoppe Forfængelighed, Subbidstfhed og Sligt, vilde jeg sige, at det var til stor Gavn saavel for Forslagsstilleren som for os Alle, men da dette ikke er Tilfældet, da det kun stier til at affasse Noget, som — man kalder det nu, hvad man vil — har beftaaet saa længe, som den almindelige Mening har dannet sig om, og som existerer, uden at det, saavidt jeg skjønner, er til videre Glæde, kan jeg ikke forstaa, at man skal gjøre sig saa stor Anstrenge for at skrive en Lov af et saa stort Omfang. Seg skulde altsaa mene, at Lovforslagets Tendens ikke er saa gunstlig, at man bør spille lang Tid derpaa, og jeg skal derfor atter tilraade det høie Thing at se saa snart som muligt at blive af med det.

Frederiksen: Spørgsmaalet er jo, om vi i dette Debatt skulde fremme denne Lov eller ikke. Seg tror ikke, at der er ret Mange iblandt os, som ville stemme for denne Sag, hvis den forelaa til Vedtagelse, men det forekommer mig, at Sagen ligger ganske anderledes for, da det jo ved denne Afstemning vel skal afgjeres, hvortid den skal gaa over til 2den Behandling. Derom har jeg for mit Vedkommende ikke nogen som helst Tvivl; jeg agter at stemme for den Lov, som her er indbragt. Vi ere Alle enige om, at den omhandler Forhold, som trænge til Forandring. Nu er Spørgsmaalet, om det er Noget, der alene maa henhøre under Hans Majestæts Resfort, eller om den lovgivende Magt maa befatte sig dermed. Hvad man nu end monne mene om de enkelte Punkter, som det for Dvrigt aldrig kunde falde mig ind nærmere at beskæftige mig med, saaledes som de foreligge her, kan jeg ikke se Andet end, at det dog her bliver et Omraade, som neppe kan tænkes ordnet i det Mindste ikke paa en — som det forekommer mig — hensigtsmæssig Maade, uden at Lovgivningsmagten beskæftiger sig dermed. Seg skal nævne et enkelt Exempel. Der er nu Spørgsmaalet, hvad man skal gjøre ved de Titler, den Rang, som hører til dem, der have størst Betydning her i Landet, nemlig Grevers og Friherrers. Skulle vi affasse dem eller vedblive at lade dem bestaa? Det er ofte ikke blot noget Lat-